

Р Е Ш Е Н И Е

№ 574

София, 08 май 2013 година

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесети декември две хиляди и дванадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРАСИМИР ХАРАЛАМПИЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ПАВЛИНА ПАНОВА
СЕВДАЛИН МАВРОВ

при участието на секретаря Иванка Илиева

и в присъствието на прокурора Мария Михайлова

изслуша докладваното от съдията Красимир Харалампиев

н. дело № 1902/2012 година.

Производството е образувано по подадени касационни жалби, както следва:

-от адвокатите И. Т. от АК-В. и Л. Т. от АК-С., като защитници на подсъдимия Н. Д. Н.;

-от адв. Б. Ж. от АК-В., като защитник на подсъдимия М. В. С.;

-от адв. О. А., като защитник на подсъдимия И. Т. А.;

-от адв. Д. Т. Д. и адв. Ю. Г. Г., като защитници на подсъдимия Г. С. Н. и жалба лично от Г.Н. против решение № 105 от 04.07.2012 год. по внохд № 50/2012 год. по описа на Варненския апелативен съд.

В срока по чл. 351, ал. 3 от НПК са постъпили и приети допълнения към жалбите на касаторите Г. Н., Н. Н., М. С. и И. А. изготвени от защитниците, им депозирали жалбите, а за Н. Н. и от процесуалния му представител-адв. И. Л. от САК-С..

В жалбите на всички подсъдими са релевирани основанията за проверка по чл. 346, ал. 1, т.т.1-3 НПК.

Като цяло се поддържа, че при потвърждаване на първоинстанционната присъда, въззивният състав не е изпълнил задълженията си по чл. 339, ал. 2 от НПК, като не е отговорил на наведените му доводи за незаконосъобразност на

обжалвания пред него съдебен акт и за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничили правото на защита на подсъдимите и защо приема, че направените пред него възражения в тази насока са неоснователни. Липсата на такива отговори, според защитата представлява липса на мотиви и нарушение от категорията на „абсолютните”, което безусловно налага отмяна на постановеното решение.

В жалбата от името на Н. се излага довода, че въззивният съд не е обърнал внимание на оплакването на защитата за нарушения по начина на провеждане на съдебното заседание от окръжния съд при включване в доказателствения материал показанията на анонимните свидетели, което е извършено без участие на страните по делото, с изключение на представителя на прокуратурата, което е накърнило принципа за равнопоставеност на страните в съдебната фаза. Второинстанционният съд неоснователно е отказал да уважи доказателствени искания от страна на защитата на подсъдимите. Изцяло се оспорва начина на изграждане на вътрешното убеждение на постановилите обжалваното решение съдии с твърдението, че то е в нарушение на изискванията по чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 3 и ал. 5 от НПК.

В резултат на допуснатите процесуални нарушения и неправилно изграденото вътрешно убеждение на съдебния състав материалният закон е приложен неправилно, а като функция от това и определеното наказание на Н. е явно несправедливо.

Освен посочените основания и доводи в жалбата от името на М. С. се твърди, че въззивният съд не е изложил съображения, защо не допуска назначаването на исканата допълнителна СМЕ, която да отговори на въпроса: били ли са пострадалите в безсъзнателно състояние при пристигането им в землището на с.Круша, който отговор е от съществено значение за правната квалификация на деянието предмет на обвинението по отношение на този подсъдим. Според защитата, определеното на С. наказание е явно несправедливо, тъй като не са отчетени всички обстоятелства свързани с индивидуализирането му.

В жалбата на Й. А. наред с доводите, изложени от останалите жалбоподатели, се твърди, че в мотивите на решението си въззивният съд изгражда фактическа обстановка на основата и на показанията на защитен свидетел № 4, въпреки че, в друга част на същите мотиви е изключил от доказателствения материал същите тези показания като процесуално негодни.

Жалбата от името на подсъдимия Г.Н. съдържа също основанията за проверка по чл. 346, ал. 1, т.1-3 от НПК. Акцентира се на обстоятелството, че само на събраната информация чрез използване на СРС, изводът на съда за

участието му в деянията предмет на обвинението е незаконосъобразен. Не е обърнато необходимото внимание на заключението на СТЕ, според което не може да се локализира точното местоположение на подсъдимия към момента на извършване на престъпленията, въпреки данните за ползвания от Н. мобилен телефон, изискани от мобилните оператори.

В саморъчно написаната от Н. жалба се оспорва изцяло предявеното му обвинение за съучастие в убийството на пострадалите. Излага се довода, че когато в землището на с. Круша са се намирали пострадалите и подсъдимите С. и А., по същото време той е бил в гр. Варна и там, около 17.00 часа, двамата подсъдими му разказали за случилото се.

В представените от името на подсъдимите допълнения детайлно са развити първоначално направените оплаквания за нарушение на закона, за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и за явна несправедливост, на базата, на които, след самостоятелен анализ на доказателствата по делото, всеки от защитниците оспорва приетите за установени фактически и правни изводи на съдилищата за участието на подсъдимите в инкриминираните с обвинителния акт престъпления, които изводи, според защитата, се основават на предположения, а не на надлежно събрана и установена доказателствена основа.

В жалбата на всеки от подсъдимите и в допълненията към тях се прави искане за отмяна на обжалвания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг въззивен състав.

При условията на алтернативност, от страна на Н. Н., се моли за оправдаване по обвинението по чл. 116 НК и преквалифициране на деянието по чл. 142, ал. 2, т. 2 и т. 5, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 от НК, в такова по чл. 142, ал. 2, т. 2, във вр. ал. 1, във вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 НК, поради наличието на ексцес по отношение на пострадалата П., за която Н. не е знаел, че в деня на отвличането ще съпровожда Е..

В жалбите и допълненията на М. С. и И. А. се прави и искане за преквалифициране на деянието по чл. 116 от НК в такова по чл. 124, ал. 1, т. 2, във вр. чл. 20, ал. 2 от НК, в рамките на което се определят наказанията след съобразяване на обстоятелствата за индивидуализирането им.

В саморъчната си жалба подсъдимият Г. Н. иска да бъде оправдан за деянието по чл. 116 НК, а в допълнението към нея, като алтернатива, защитниците му искат намаляване на наказанието, което в случая, определено по вид, е явно несправедливо.

В съдебно заседание пред ВКС защитниците на подсъдимите поддържат жалбите по посочените в тях и в допълненията основания и доводи. Частните обвинители и граждански ищци, редовно призовани, не се

явяват. Процесуалният им представител адв. Й. С. изразява становище за неоснователност на касационните жалби и прави искане да се оставят без уважение.

Представителят на Върховната касационна прокуратура изразява становище, че като неоснователни, жалбите на всички касатори следва да се оставят без уважение. Не е допуснато нарушение на закона, а определените наказания не са явно несправедливи.

За да се произнесе, Върховният касационен съд съобрази следното: С присъда № 87 от 31.10.2011 г. по нохд № 458/2009 год. Варненският окръжен съд е признал подсъдимите за виновни в това, че:

1. На 16.04.2007 г., в близост до с.Кичево, обл. Варна, в съучастие на Н. Д. Н. - като подбудител и помагач, а Г. С. Н., М. В. С. и И. Т. А. като съизвършители, отвлекли В. П. Е. и Д. И. П. с цел противозаконно да ги лишат от свобода, като деянието е извършено от повече от две лица и по отношение на две лица, поради което и на основание чл. 142, ал. 2, т. 2 и т. 5, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и ал.4 и чл. 54 от НК-за Н. и по чл. 142, ал. 2, т. 2 и т. 5/за С. като въоръжен с огнестрелно оръжие и т. 1/, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 и чл. 54 от НК-за Г. С. Н., М. В. С. и И. Т. А., са осъдени на по седем години лишаване от свобода, което да изтърпят на основание чл. 61, т. 2 от ЗИНЗС при първоначален СТРОГ режим в затвор, като четиримата са оправдани по първоначално възведеното обвинение - към отвличените лица да е проявена особена жестокост.

2. На 16.04.2007 г., в землището на с.Круша, обл. Варна, в съучастие на Н. Д. Н. - като подбудител и помагач, а Г. С. Н., М. В. С. и И. Т. А., като съизвършители, умишлено умъртвили В. П. Е. и Д. И. П., като деянието е извършено по особено мъчителен начин за убитите и с особена жестокост – поради което и на основание чл.116, ал. 1, т. 4, пр. 3, т. 6 пр. 2 и 3, вр. чл. 20 ал. 3 и ал. 4 и чл. 54 от НК-за Н. и по чл.116, ал. 1, т. 4, пр. 3, т. 6 пр. 2 и 3, вр. чл. 20 ал. 2 и чл. 54 от НК-за Г. С. Н., М. В. С. и И. Т. А., четиримата подсъдими са осъдени на ДОЖИВОТЕН ЗАТВОР, което да изтърпят на основание чл. 61, т. 1 ЗИНЗС при първоначален СПЕЦИАЛЕН РЕЖИМ в затвор, като Н., Н., С. и А. са оправдани по първоначално възведеното обвинение деянието да е извършено предумишлено.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК съдът е наложил на Н. Д. Н., Г. С. Н., М. В. С. и И. Т. А. най-тежкото, от така определените им наказания, а именно ДОЖИВОТЕН ЗАТВОР, което на основание чл. 61, т. 1 от ЗИНЗС да изтърпят при първоначален СПЕЦИАЛЕН РЕЖИМ в затвор.

На основание чл. 59, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НК съдът е приспаднал предварителното задържане на подсъдимия Н., считано от 31.05.2007 г. до 25.03.2008 г., както времето и от 25.03.2008 год. до 08.12.2008 год., когато той е бил с мярка за неотклонение „Домашен арест“, като два дни домашен арест е зачел за 1 ден лишаване от свобода. На основание чл. 59, ал. 1, т. 1 от НК съдът е приспаднал от наказанието предварителното задържане на подсъдимия Н., считано от 19.05.2007 год. до влизане на присъдата в сила.

На основание чл. 59, ал. 1, т. 1 от НК съдът е приспаднал от наказанието предварителното задържане на подсъдимия С. и подсъдимия А., считано от 27.05.2008 г. до влизане на присъдата в сила.

С присъдата подсъдимите Н. Д. Н., Г. С. Н., М. В. С. и И. Т. А. са осъдени да заплатят солидарно на А. Б. Е., А. В. Е. и на Б. Й. А., сумите от по 150 000 (сто и петдесет хиляди) лева, за всеки един от тях, ведно със законната лихва, считано от деня на увреждането – 16.04.2007 г., до окончателното изплащане на сумите, представляващи обезщетение за претърпените от тях неимуществени вреди в резултат на деянието, както и имуществени такива в размер на 770 лв. за всички, ведно със законната лихва от деня на увреждането.

Подсъдимите Н. Д. Н., Г. С. Н., М. В. С. и И. Т. А. са осъдени да заплатят солидарно на Р. Й. П. и на Ю. Р. П., действаща със съгласието на Р. П., сумите от по 150 000 (сто и петдесет хиляди) лева, за всеки един от тях, ведно със законната лихва, считано от деня на увреждането – 16.04.2007 г., до окончателното изплащане на сумите, представляващи обезщетение за претърпените от тях неимуществени вреди.

Подсъдимите са осъдени да заплатят държавна такса върху уважените граждански искове в размер на 30 000 лева, направените по делото разноски в размер на 7047,07 лв., като съдът се е произнесъл и по направените разноски по делото за адвокатско възнаграждение в размер на по 500 лева и претендирани от А. Б. Е., А. В. Е., Б. Й. А., и на Ю. Р. П., действаща със съгласието на Р. П., които присъдил в тежест на подсъдимите.

С обжалваното решение присъдата е потвърдена.

Като прецени доводите на страните и доказателствата по делото, проверявайки решението в пределите на чл. 347 от НПК, Върховният касационен съд намира жалбите на касаторите за основателни.

Развитите в тях доводи за допуснати съществени процесуални нарушения в дейността на въззивния съд по оценка и анализ на доказателствата, както и по приложимия материален закон в общи линии са с идентично съдържание и поради това, следва да получат общ отговор.

В началото следва да се отбележи, че критиката за допуснато от съдилищата съществено нарушение на процесуалните правила при включване в събрания доказателствен материал и обсъждане показанията на защитени свидетели № 3 и № 4 дадени на досъдебното производство е неоснователна, тъй като видно от мотивите на присъдата и на решението, те са изключени от доказателствената съвкупност по съображения, които се споделят и не е необходимо да се повтарят.

Настоящият съдебен състав споделя виждането на жалбоподателите, че въззивната инстанция не е изпълнила задължението си по чл. 339, ал. 2 от НПК при потвърждаване на присъдата и че вътрешното ѝ убеждение е изградено в нарушение на изискванията по чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 3 и ал. 5 от НПК.

За да не уважи направените пред него възражения за неправилно приложение на закона по квалификацията на деянието по чл. 142, ал. 2, т. 2 и т. 5, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 и по чл. 116, ал. 1, т. 4, пр. 3, т. 6, пр. 2 и 3, вр. чл. 20 ал. 3 и ал. 4 от НК-за Н. Н., а за Г. С. Н., М. В. С. и И. Т. А.-по чл. 142, ал. 2, т. 2 и т. 5/за С. и т. 1/, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 и по чл. 116, ал. 1, т. 4, пр. 3, т. 6, пр. 2 и 3, вр. чл. 20 ал. 2 от НК въззивният състав е счел, че първоинстанционният съд е извършил точен анализ на доказателствата по делото и изложил съображения съгласно чл. 305, ал. 3 НПК. Въз основа на това, втората съдебна инстанция е приела, че приложената от първоинстанционния съд квалификация на деянията е правилна и поради това е отхвърлила жалбите на всички подсъдими като неоснователни.

Съдът е приел за безспорно установено, че подс. Н. е ангажирал човешкия ресурс в лицето на свидетелите Ш., В. и Н. да му „осигурят” Е. и в резултат на въздействие върху психиката на подсъдимите Н., С. и А. ги е склонил да отвлекат Е., за да бъде „респектиран”, с оглед неизпълнение на поетите към Н. ангажименти, а след това чрез съвети, разяснения и отстраняване на спънки, е улеснил извършителите в осъществяване на престъплението.

От друга страна, наред с Е. е била отвличена и пострадалата П., поради което обвинението е квалифицирало деянието по чл. 142, ал. 2, т. 2 и т. 5, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 от НК-за Н. и по чл. 142, ал. 2, т. 2 и т. 5, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК-за Г. С. Н., М. В. С./за С. и т. 1/ и И. Т. А., което съдът е приел за доказано.

ВКС установи допуснати съществени процесуални нарушения при проверката, оценката и анализа на доказателствените източници. Не са кредитирани допустими и относими към предмета на доказване доказателства и доказателствени средства. Проверката им за достоверност не се основава на цялостен анализ на доказателствените източници.

В мотивите на присъдата и на обжалваното решение двете предишни съдебни инстанции като са приели за установени изложените фактически положения изрично и многократно са се позовали на ВДС, изготвени вследствие използването на СРС по друго наказателно, респ. досъдебно производство, водено срещу свидетеля М. Ш., чиито материални носители-магнитни дискове, обективизиращи резултатите от СРС са изслушани от страните в съдебно заседание, проведено на 09. и 10.02.2010год. Става въпрос и за цитирания от съдилищата протокол за ВДС, рег. № RB202007-001-05/0304-22-88 от 03.08.2007год., /който документ, настоящият съдебен състав не откри в делото и приложенията му/, възпроизвеждащ подслушани с технически средства разговори на проведени с мобилни телефони разговори между Ш. и подсъдимия Н. на 12. и 13.04.2007 год., установяващи:

-негативното отношение на Н. Н. към пострадалия Е. и чувството му, че е измамен от него;

-пресъздаден от Н. Н. разговор с Е., при който го предупредил, че ако не преведе обратно по сметката на Н. получената парична сума, по неосъщественията сделка с отпадъчни метални суровини, подсъдимият ще процедира по друг начин;

-съмненията на Н. Н., че свидетелите И. Н. и А. В. в комбинация с Е., са го измамили;

-изискването на подс. Н. към Ш., И. Н. и А. В. да организират идването във Варна на Е. от гр.София, тъй като в противен случай, тримата носели отговорността за провалената сделка и Н. щял да се саморазправи с тях и семействата им;

В случая, причините, подготовката и авторството на подсъдимите в деянието по чл. 142, във вр. чл. 20 от НК, формите на съучастие и дейността на всеки един от тях насочена към постигане на общата желана цел е приета за установена от съда, както от данните събрани с посочените по-горе използвани СРС, така и на базата и на останалите гласни и писмени доказателства, както и от заключенията на техническите експертизи, установяващи пространствено и хронологично по часове и минути местонахожденията на подсъдимите и пострадалите на 16.04.2007 год.

В тази насока са ценени изцяло като достоверни показанията на свидетелите Ш., И. Н. и А. В. пред съда, така и от досъдебното производство, включително и дадените на 17.05.2007год. пред съдия, приобщени по реда на чл. 281 НПК, както и частично обясненията на подсъдимите Н., С. и А., дадени в хода на проведеното от въззивния съд следствие излагащи фрагментни, но правно значими факти за:

а/ предварителната организация за срещата на Н. и свид. И.Н. с Е. в гр.Варна, по поръчение на подс. Н.;

б/ повода на срещата между тримата-проявената заинтересованост на Н., чрез И.Н. за „покупко-продажба” на предлаган от Е. имот в гр.Балчик;

в/пътуването до този град на Е., П. и Н. с автомобила на последния и разкриването на Н., че действа в интерес на фирмата на Н., както и за нежеланието/невъзможността/ на Е. да върне парите, получени от Н., което довело до необходимостта той да бъде „респектиран” от предварително инструктираните и подготвени за тази цел подсъдими С. и А.;

г/ последващите действия на Н., свързани с желанието да се даде „урок” на Е., с помощта на подсъдимите С. и А., при което той спрял автомобила си на уговорено място, а другите двама подсъдими употребили сила / С. и заплаха със собственото си късоцевно огнестрелно оръжие м.”Глог”/ като принудили Е. и съпровождащата го П. да се качат в багажника на управлявания от С. микробус, където завързали ръцете и краката им с тиксо, за да ги лишат от възможност за съпротива;

д/ за превозването на пострадалите до местността в с.Круша, намираща се в близост до р. Камчия, в чийто район по-късно били открити трупове им.

При това положение, обсъждайки и проверявайки поотделно и в съвкупност доказателствата и доказателствените средства по делото, въззивният съд е стигнал до изводи за осъществена съвместна престъпна дейност, изразяваща се в съучастието на Н. с Н., С. и А. като подбудител и помагач, а последните трима като извършители на отвличането на Е..

От фактическа страна съдът е обосновал действията на Н. само по отношение отвличането на Е., като по отношение на П. е направил крайно пестеливата констатация:...”П., просто придружавайки Е. е попаднала в тази ситуация. Но, че се налагало и тя да бъде отвлечена е станало ясно, още когато свидетелят И. Н. е докладвал на подсъдимия Н., че Е. пътува към В., нямало е как, тя да не бъде отвлечена и да не пострада”. Тези фактически изводи за съставен план по отвличането и на двете жертви, съдът е основал на приложените по делото разпечатки за регистрация на проведени между подсъдимите телефонни разговори на 15.04.2007 год. в периода 19-20 часа. Обсъжданият факт обаче, сам по себе си, не е достатъчен за изясняване по какъв начин Н. е извършил подбудителски и помагачески действия по отвличането и на П. при формиране общата воля на всички подсъдими за постигане на настъпилия краен резултат.

Съдът е следвало да обсъди всички останали доказателства по този въпрос и изложи съображения, налице ли е, или изключва възможността, останалата част от престъплението, вн от уговореното/отвличането и на П./, да представлява "ексцес" на умисъла на останалите трима подсъдими, отклоняващ се от общата престъпна цел.

Изясняването на посоченото обстоятелство е от съществено значение за изясняване на всички квалифициращи признаци на деянието предмет на обвинението срещу Н. по чл. 142 от НК.

В пледоарията на защитника на подс. Н. пред въззивния състав -адв.Т. е акцентирал върху процесуалната годност на обсъжданите от първоинстанционния съд веществени доказателствени средства, тъй като те са изготвени въз основа резултатите от използвани СРС по отношение на свидетеля Ш. в друго наказателно производство, а не по надлежно искане за приложението им по отношение на подсъдимите по настоящото наказателно производство. На този въпрос въззивната инстанция не е дала отговор, който при законодателните промени на чл. 177 от НПК/ДВ,бр. 32/2010год., в сила от 28.05.2010 год., с който е приета нова ал.3 и разпоредбата на §65 от ПЗРЗИДНПК/ е бил наложителен.

Тук следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 177, ал. 2 от НПК "в наказателното производство не могат да се ползват резултати, получени извън направеното искане по чл. 173, освен ако не съдържат данни за друго тежко умишлено престъпление по чл. 172, ал. 2".

Съжденията в мотивите на въззивната присъда, че обвинението по чл. 142 и по чл. 116 от НК като цяло по отношение и на четиримата подсъдими е безспорно установено, както от преките, така и от косвените доказателства, които "са в неразривна логическа връзка и водят до единствено възможния извод" не отговарят на характера на всички доминиращи доказателствените източници в подкрепа на изводите по отношение авторството и на четиримата подсъдими в двете деяния предмет на обвинението, както и на конструкцията на обвинението за формите на съучастие по смисъла на чл. 20 от НК.

Вярно е, че осъдителната присъда може да почива и само на косвени доказателства, стига по безспорен начин да е установена тяхната неразривна фактическа и логическа връзка и основа на тази връзка да не е възможен друг извод, освен единствения - за извършеното деяние и неговото авторство.

ВКС отчита, че съставът на ВАС е положил усилия за попълване на делото с нови доказателствени факти, както и относно извършената проверка за достоверността им. Процесуалните действия на съда са били стремеж за попълване на делото с нови доказателства, както и за повторна проверка и оценка на събраните вече такива, за да се отговори на доводите на защитата във връзка с оспорване допустимостта и достоверността на посочените от обвинението доказателствени източници, както и за проверка и оценка на доказателствата, които оневиняват подсъдимите. В хода на въззивното следствие подсъдимите С., А. и Н. са депозирали обяснения, различни от предходните им, с които са направили самопризнания за участието си в

отвлечането на пострадалите, като са изключили, каквато и да било съпричастност на Н. в това деяние. В хронологична последователност първите двама подсъдими са разяснили действията по отвлечането на пострадалите с употреба на сила и заплаха, връзването им първоначално с лента тип "тиксо", за да се преодолее оказаната съпротива, а след това с въжета намерени в багажника на управлявания от С. микробус „Форд-Транзит“, тъмно син на цвят с рег. № ТХ 52 49 АХ и транспортирането на отвлечените в района на с. Круша, където установили, че Е. и П. са се задушили, за което уведомили Н., който доставил в близост до района четири броя железни профила. Според подсъдимите С. и А. двамата привързали тежестите към телата на жертвите, / които за тях били вече мъртви/ и ги потопили в коритото на река Камчия.

Тази позиция на подсъдимите въззивният съд възприел частично, в частта на обясненията им за начина на отвлечане на пострадалите и участието на С., А. и Н. в престъплението, но не и в частта, с която са отрекли каквато и да била съпричастност на подсъдимия Н. като подбудител и помагач в отвлечането; в частта на твърдението, че пострадалите са овързани с въжета, взети от багажника на микробуса; че Н. не е бил на самото място на брега, където жертвите са хвърлени в река Камчия, както и че е донесъл металните тежести след кончината на пострадалите.

Въз основа на събраната по делото и допълнена доказателствена основа въззивният съд е направил извода, че дадените от подсъдимите С. и А. обяснения представляват защитна позиция в стремежа да се оневинят по обвинението по чл. 116 от НК, с прилагане на закон за по-леко наказуемо и извършено по непредпазливост деяние, довело до настъпване на общественоопасния резултат по чл. 124, ал. 2 от НК и второ-да подкрепят тезата на защитата на Н. и Н., че липсва тяхно виновно поведение, което да е в причинна връзка със съставомерния резултат на деянието по чл. 116 от НК.

Възраженията на подсъдимите С., А. и Н. и защитниците им срещу това обвинение въззивният състав е отхвърлил като противоречащи на събраните по делото доказателствени източници, а именно:

-от гласните доказателства-показанията на свидетелите Ц. П., И. И. и Д. Н., че на „База-2“ на фирма „Т.“ подсъдимият Н. е наредил да нарежат и натоварят на автомобила му метални профили, които превозил до местопрестъплението, в подкрепа, на които е и заключението на комплексната съдебно-техническа експертиза, установяваща идентичност на метала в инкриминираните профили с този, открит в профилите иззети като сравнителен материал от базата на фирмата/впрочем фактът, че Н. е взел от базата изследваните метални профили не е оспорен, а признат от него пред въззивния съд/.

- от протоколите за оглед на откритите трупове на пострадалите, установяващи специфичен начин на овързването им с въжетата, при който при всяко движение на долните крайници се получавало задушаване от примките, поставени в областта на шията и от факта, че металните профили са прикрепени към телата на жертвите и поставени под прикрепящите ги въжета, което изключва защитната версия на С. и А., че пострадалите са починали от задушаване, което не са допускали и предполагали;

- от обстоятелството, че същите тези въжета са идентични на този артикул, предлаган от фирма „Кози рог” в града и на 16.04.2007 год. са закупени от лице, работещо в дружеството, „Трансинсрециклираща компания”, ЕООД, с административен директор подсъдимия Н., като част от холдинга „ТРАНСИНС”, основан от подсъдимия Н.;

- от разпечатките, представени от мобилния оператор, установяващи местонахождението на подсъдимите и проведените между тях разговори в деня преди и след отвличането на пострадалите, както и в района, където според обвинението е извършено убийството и по-късно са открити труповете на жертвите; -от заключението на съдебномедицинските експертизи, според които непосредствената причина за смъртта на Е. и П. не е задушаване, а механична асфикция в резултат на удавянето им.

В посочения аспект и на базата на посочените доказателства съдът не е възприел тезата на защитата за недоказаност на обвинението по чл. 116 от НК и за наличието на друг, по-леко наказуем наказателен състав, осъществен от подсъдимите С. и А., а по отношение на Н., че не е съизвършител на деянието.

Въззивният състав е изложил съображения за наличието на обективната страна на изпълнителното деяние и това, че то е осъществено от С., А. и Н., а именно-след отвличането на жертвите тримата подсъдими плътно омотали въжета около шията и коленете на всеки от пострадалите, по начин, при който, при всеки опит да изпънат колене, примката да се затяга около шията им, като същевременно със същото въже, прикрепили към телата им метални греди и непосредствено след това, пострадалите, все още живи, били хвърлени във водите на р. Камчия.

Коректно са цитирани решения № 865 от 13.12.2007 год. по н.д. № 601/2007год. на I-во н. о. и Решение № 126 от 14.VI.1985 г. по н. д. № 103/85 г., I н. о., на които въззивният съд се е позовал, изследвайки умисъла на тези трима подсъдими да лишат от живот пострадалите/в случая пряк/и е обосновал участието на подсъдимите С., А. и Н. като съизвършители на деянието. Верни са и принципните изводи, че за съучастието е без значение

конкретният принос на всеки от участниците в престъплението за настъпване на крайния резултат, нито е задължително съизвършителите едновременно да извършват заедно цялата престъпна дейност, изпълваща състава на престъплението. От значение за определяне умисъла на всеки от участниците в престъплението е установяването всеки един от тях да е съзнавал общественоопасния характер на деянието и да е искал или допускарал настъпването на общественоопасните последици, така и да е обхващал в съзнанието си, че действията му са в изпълнение на съгласуваното общо решение на всички участници за постигането на преследваната престъпна цел. От друга страна, обсъждайки фактите по делото, въз основа на които е стигнал до фактическите си и правни изводи, с които е ангажирал наказателната отговорност на подсъдимия Н., съдът не е проявил необходимата задълбоченост и прецизност.

На базата на разпечатките за проведени разговори и заключението на съдебно-техническата експертиза съдът е приел, че на 16.04.2007 г. около 13.00ч., всички подсъдими са се намирали в района на местопрестъплението, където според съда, очевидно събитията не са се развили, както е било планирано предварително, което наложило изпращането на подсъдимия Н. да търси жезла и въже.

Пак според съда,:"Вероятно Н. Н. е провел разговор с Е., който е бил неудовлетворителен и е довел до решението за ликвидирането на Е. и съответно и на оказалата се на неподходящото място Д. П.. Посланието на това решение е инспирирано в избрания специфичен способ за постигане на умъртвяването В. Е. и Д. П. - трябвало да бъдат овързани с въже и тежести (тип „сицилианска примка“) и удавени в река Камчия. Това ясно говори за желанието на подс.Н. Н., не просто физически да ликвидира Е., но чрез неговата смърт да демонстрира, че с него не може да се постъпва безнаказано по начин, който да удронва имиджа му, да бъде мамен по такъв елементарен начин. Изпълнението било възложено на подсъдимите Н., С. и А.. След като дал нарежданията си, Н. се върнал обратно в офиса си на бул. „Приморски“ № 125, гр.Варна. Подсъдимият Н. бил изпратен да осигури нужните въжета и тежести. На мястото, с отвлечените Е. и П., останали подсъдимите С. и А.” и по-нататък:”... Той/подсъдимият Н.Н./ вече е постигнал желаното с „докарването“ на постр. Е. - бит и овързан с тиксо, ефектът е получен и той повече няма значение за него. Съдбата му е решена. Дали думите му са били „довършете ги“ или нещо подобно, няма значение. Той е дал разпорежданията си и е знаел, че ще бъдат изпълнени. Този, когото издирва е заловен, унижен, ще бъде наказан и той губи интерес към личността му по-нататък. Няма защо да присъства на екзекуцията, за това си има доверени хора”.

Като цяло, тези фактическите констатации са изградени при игнориране на правилата по чл. 13 и чл. 14 НПК.

Акцентите в доводите на защитата са сочени оневиняващи доказателствени източници, които не са изследвани с необходимата дълбочина-показанията на свидетеля-адв. Е. К.-косвено подкрепяща обясненията на подсъдимия Н. Н. за местонахождението му във от района на р. Камчия по време на извършване на деянието, както и съдебно-техническите експертизи /единична и двойна/, изследвали данните от регистрираните от мобилните оператори телефонни разговори, проведени на 16.04.2007 год. между четиримата подсъдими, чиито заключения/ според защитата/ не установяват по безспорен и категоричен начин присъствието на Н. на мястото на убийството по време на неговото извършване.

Действително и изслушаният в съдебно заседание на 07.10.2009 год. експерт пред ОС-Варна е заявил: „Не може да се каже кой и къде точно е бил. Може да се твърди със сигурност, кой абонат, в обхвата на коя базова станция е бил. Това е доста условно, защото клетките работят с различна мощност” и по-нататък:”...Не може да се направи извод, дали лицата /подсъдимите/ са били заедно, ако са били в обхвата на една и съща клетка... в градски условия, двама ползватели могат да бъдат на отстояние един от друг-триста метра, а при извънградски условия-до тридесет километра.

Съжденията на съда в мотивите на решението за ролята му на подбудител и помагач в извършеното убийство е пряко обвързано с обсъждане личността на Н. в аспекта на доминантна фигура, с изявени лидерски умения и респект върху околните, като е наблегнато на психологическия му профил, направен от назначените съдебно-психиатрична и психологична експертизи. Тези съждения дори и верни, сами по себе си не са достатъчни за направения извод от съда, че Н., в качеството си на интелектуален подбудител на останалите съучастници, ги е принудил и подпомогнал в извършване на престъплението. В тази насока съдът е мотивирал решението си по направения правен извод въз основата на предположения, което е недопустимо съгласно чл. 303, ал. 1 от НПК.

Обясненията на подсъдимите /включително и дадените от С., Н. и А. пред въззивния състав/ по обвинението по чл. 116 НК срещу тях, както и по отношение оспореното качество на Н.Н. като подбудител и помагач, не са били щателно проверени и съпоставени с останалите доказателствени източници независимо от двойствената природа на това доказателствено средство, което освен средство за защита е и източник на доказателствени факти. Въпросните обяснения са отхвърлени с неубедителните съображения,

че единствено Н. е имал мотив към умъртвяването на Е., тъй като се чувствал измамен от него, а останалите подсъдими са действали в изпълнение на взетото от него решение, тъй като за тях той е бил неоспорим авторитет. По този начин е нарушено задължението на съда, предвидено в чл. 107, ал. 3 и ал. 5 НПК да подложи на проверка и оценка, както доказателствата, които разобличават подсъдимите, така и доказателствата които ги оневиняват.

Допуснатите съществени процесуални нарушения са ограничили правото на подсъдимия Н. и неговата защита да обосноват тезите си въз основа на доказателствата по делото. Нарушенията на процесуалния закон са довели и до неправилно приложение на материалния закон - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК.

Нарушенията на справедливия процес и в частност на правото на защита по отношение на подсъдимия Н. са рефлектирали в негативен аспект и върху правата на подсъдимите Н., С. и А., в т.ч. върху правото им да оспорват участието си по обем в инкриминираната съдружна дейност, установяването на която, безспорно, е от значение и за индивидуализацията на наказанията.

Следователно, опорочената процесуална дейност на Варненския апелативен съд е засегнала и четиримата подсъдими, което обосновава основателността на жалбите им по касационното основание на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК. Двете обвинения срещу подсъдимите Н., Н., С. и А. са за съучастническа дейност, поради което е налице фактическа и правна неделимост между въпросите по същество, които обвързват и четиримата подсъдими. Безпредметно е да се излагат съображения по всички останали необсъдени доводи в жалбите на касаторите, които следва да бъдат аналитично преценени при ново разглеждане на делото.

При изводите на ВКС за посочените нарушения на правилата за проверка и оценка на фактите при формиране на вътрешното убеждение на състава от АС-Варна, и при липсата на обективно всестранно и пълно установяване на всички обстоятелства от предмета на доказване, въззивното решение следва да бъде отменено на посоченото по-горе основание и делото върнато за ново разглеждане от друг въззивен състав за отстраняване на констатираните съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на подсъдимите.

По изложените съображения и на основание чл. 354, ал. 1, т. 4, във вр. чл. 348, ал. 1, т. 2, във вр. ал. 3, т.1 НПК, Върховният касационен съд на РБ, III н. о.

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯВА решение № 105 от 04.07.2012 год. по внохд № 50/2012 год. по описа на Варненския апелативен съд и връща делото за ново разглеждане от друг въззивен състав за изпълнение на указанията дадени по реда на чл. 355, ал. 1, т. 3 от НПК.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: